

[Hans Hækkerup.]

sig om udrejse og om afvisning, indhente udtalelse fra udlændingenævnet, og er der ikke enighed mellem nævn og kommission, går sagen til statsrådet. Jeg har forstået, at denne ordning virker tilfredsstillende i Sverige, og det er vel egentlig den, der har dannet grundlag for det forslag, den daværende justitsminister i 1947 fremsatte om indførelse af udlændingenavn her i landet. Kun synes jeg, at det forslag, der dengang fremkom, var mindre heldigt, fordi det lod enhver afgørelse, som den interesserede ønskede påanket, gå videre til ministeren; derved risikerede man, at dette udlændingenavn i hvert fald i den første tid af sin eksistens blot blev et omsvøbsdepartement. Jeg kan måske også pege på, at dette forslag gav anledning til store betænkeligheder hos de samvirkende danske emigranthjælpekomiteer, der i en henvendelse til udvalget dengang lagde afgørende vægt på, at man bevarede den gamle ordning, hvor ansvaret ligger hos ministeren. Jeg mener altså, det er det principielt rigtigste, men ministeren har jo hertil føjet en bestemmelse om, at domstolene i visse tilfælde kan gribe ind. Inden jeg kommer dertil, vil jeg gerne knytte bemærkninger til nogle ganske enkelte bestemmelser.

Jeg vil nævne bestemmelserne i § 2 om politiets adgang til at afvise en udlænding og understrege det, der står i paragraffens stk. 2 om spørgsmålet politiske flygtninge. Jeg vil være interesseret i i udvalget med den højtærede minister at drøfte, hvad der ligger i ordene, at den pågældende, når han påberåber sig, at han er politisk flygtning, skal sandsynliggøre rigtigheden heraf. Det skal han jo nemlig gøre overfor politiet, idet det ellers afviser ham og ikke lader sagen gå videre til justitsministeren. Jeg er interesseret i med ministeren at drøfte, hvilken grad af sandsynlighed man i disse situationer forlanger. Endvidere vil jeg gerne med ministeren drøfte bestemmelsen i § 2, stk. 3, om justitsministerens afvisningsbeføjelse, når det skønnes, at den pågældendes indrejse er uønsket af hensyn til statens sikkerhed o. s. v.

Den bestemmelse, jeg hentydede til før, findes i lovforslagets § 8, og den tillægger jeg megen betydning. Den går ud på, at inden der træffes beslutning om administrativ afvisning eller udvisning, kan politiet drage omsorg for den pågældendes tilstedeværelse ved administrativ hensættelse under bevogtning. Det er her i stk. 2, at ministeren har indføjet bestemmelsen om domstolenes kontrol med disse hensættelser. Herom vil jeg

til en vis grad sige det samme, som jeg sagde om bestemmelsen i pasloven, at principielt tror jeg, det er fuldstændig rigtigt, at de pågældende får denne adgang til at gå til domstolene, men spørgsmålet er igen her, hvor stor praktisk betydning det vil få. Normalt vil det vel være således, at domstolene må rette sig efter det rent politimæssige skøn, men jeg vil altså gerne med ministeren i udvalget drøfte, om man i justitsministeriet har erfaringer, der taler for, at en sådan bestemmelse bør indføres. Har man det, er vi naturligvis villige til at tiltræde tanken; ellers kan jeg på forhånd kun se, at bestemmelsen kan få anvendelse, hvor der f. eks. er tale om en rent chikanøs tilbageholdelse af en udlænding fra politiets side.

I samme paragrafs stk. 3 foreslår den højtærede minister, at reglerne i retsplejelovens 4. bog skal finde anvendelse ved disse sagers behandling med de fornødne lempelser. Jeg er ikke klar over, hvor meget eller hvor lidt der ligger heri. Jeg har nok hæftet mig ved bemærkningerne til lovforslaget, hvor ministeren siger, at i almindelighed bør retten vel kun bestemme fortsat tilbageholdelse i et bestemt angivet tidsrum, således at den pågældende efter dette tidsrums forløb, hvis han ikke forinden er løsladt, påny kan rejse sagen overfor retten. Men det er for mig et spørgsmål, om man måske ikke burde skrive det direkte i lovbestemmelsen, på samme måde som man direkte i lovbestemmelsen skriver, at der for den pågældende udlænding skal beskikkes en sagfører.

Jeg har bemærket mig, at det fremgår af stk. 4, at hensættelser på justitsministerens ansvar ikke kan forelægges for domstolene. Det tror jeg der kan anføres gode grunde for, men jeg vil alligevel gerne drøfte det med ministeren i udvalget.

Jeg vil slutte med at sige, at min gruppe er indstillet på at medvirke til den kodifikation af fremmedretsreglerne, hvorom der her er stillet forslag, ligesom vi kan anbefale det tredie forslag om forlængelse af fremmedloven, som den er ændret i 1946, idet vi deler den højtærede ministers håb om, at de to store forslag kan blive gennemført inden dette kalenderårs udgang, således at fremmedloven kan bortfalde den 1. januar.

V. Hauch: I de to hovedforslag, som her er til behandling, har den højtærede justitsminister i overmåde vidt omfang imødekommet de ønsker, der under tidligere behandlinger af fremmedlovgivningen har været fremsat her i det høje ting og i de udvalg, som har behandlet disse spørgsmål. Jeg vil gerne takke den højtærede minister